

## Dobriša Cesarić

### Balada iz predgrađa

....I lije na uglu petrolejska lampa  
Svjetlost crvenkastožutu  
Na debelo blato kraj staroga plota  
I dvije, tri cigle na putu.

I uvijek ista sirotinja uđe  
U njezinu svjetlost iz mraka,  
I s licem na kojem su obično brige  
Pređe je u par koraka.

A jedne večeri nekoga nema,  
A moro bi proć;  
I lampa gori,  
I gori u magli,  
I već je noć.

I nema ga sutra, ni preksutra ne,  
I vele da bolestan leži,  
I nema ga mjesec, I nema ga dva,  
I zima je već,  
I sniježi...

A prolaze kao i dosada ljudi  
I maj već miriše -  
A njega nema, i nema, i nema,  
I nema ga više...

I lije na uglu petrolejska lampa  
Svjetlost crvenkastožutu  
Na debelo blato kraj staroga plota  
I dvije, tri cigle na putu.

## **Balada o Lazaru**

Onomu koji se digne iz groba  
Dugo je hljeb u ustima gorak.  
On tiho hoda između ljudi,  
I nesiguran sad mu je korak.

Nerado njega sretaju ljudi.  
A koji ga — ruke mu stišćući — bodre  
Potajno traže na njegovom licu  
Pečate smrti sablasno modre.

Skidoše s njega mrtvačko platno.  
Ali ne i s lica blijedoga sjenu.  
Bezdanu tugu on ù sebi nosi  
I svoju smrt nedòvršenu.

## **Bez oprostaja**

Ne, ja se nisam oprostio s njom  
kad nestade na svoju stranu.  
Sam slušah svojih nada lom  
U jednom zabačenom restoranu.

Kako je bilo? Nije teško reći!  
U žamoru oglasila se trublja,  
I vlak je krenuo obično i lijeno,  
Sa svime što još ljubljah.

Da l' mišljaše da u tom gradu  
Ostavlja dušu njome bonu?  
Da l' iskahu me njene oči  
Pogledom čežnje po peronu?

Daleko negdje juri sada vlak,  
Al što to moje srce kuca jače?  
Nije l' to možda nada, tajni znak,  
Da neko u daljini plače?

Ah kakav plač! Uobraženje, san!

Te njene čežnje davno sve su  
Već ugašene. Ti si malko pjan,  
A stvari jesu - kakve jesu.

Moguće zape koji svijetli tren  
Na svome letu u njezinoj duši,  
A i taj spomen past će kao list  
Minulog ljeta, što se suši.

### **Breze na ulici**

Kraj bijelih breza svakog dana  
Ja prođem srca razdragana.  
(Oduvijek ima tajnih veza  
Između pjesnika i breza.)

Od čega dršćete, vi breze?  
Od slatkih slutnja ili jeze?  
Zašto vam krošnja podrhtava  
I onda kada vjetar spava?

Na ulicu, med svijet što više,  
Ko da ste izašle iz priče.  
Nježne, treperave i čiste  
Baš kao prva ljubav vi ste!

### **Bubica**

Večeras, kad sam čitao Homera,  
Bubica jedna na knjigu mi sleti.  
I tako se,  
Bezazlena i mala,  
Najednom našla među bogovima.

Stvorenjce malo, što ćeš tu? —  
Pomislih, dok se ona šetaše  
Heksametrima —  
Ti nisi bog, ni titan, a ni heroj.

Samo si nježni osmijeh majke Prirode,  
Što pojavi se i već nestane.

Al tad se sjetih da je ona trun  
Života pravoga,  
I da je življa  
Nego cijeli Olimp,  
I bubica odjednom posta velika,  
A bozi mali.  
I hodajući tako među bozima  
Polako ušla je u moju pjesmu.

Stvorenjce malo, nek te ona sačuva,  
Kao što jantar čuva druge bubice,  
Što slučajno se u njem nađoše  
Dok bješe smola još...

### **Buđenje šume**

Grane se mirisno njišu,  
I dišu  
Njene zelene grudi.

Na nju se lijeva pun zlata  
Sunčani katarakt,  
I pjeva puno ptica  
Ko puno srebrnih žica,  
A žuna udara takt.

U travi se cvjetovi smiješe,  
A vjeverica sluša  
Jutarnje glasne pjevače  
I veselo, veselo pleše  
I skače.

## **Cirkuska skica**

Po predstavi, svi po redu,  
Ulaze u svoju bijedu.

Mišićavi akrobati  
Skidaju kostime znojne,  
Zadovoljno ko vojnici  
Uniforme poslije vojne.

Žene, otirući šminku,  
Pred zrcalom naglo ružne,  
I vide li novu boru  
Postanu im oči tužne.

## **Crnci na mletačkom Torre Dell' Orologio**

Već stoljećima stoje na tom tornju  
Držeći bat sa obadvije ruke.  
Nepòmični, dok svijet ispod njih vrvi  
I brodovi se ozivlju iz luke.

Kadikad samo probudi ih Vrijeme.  
Tad pokrenu se, udare o zvono,  
Bešćutno, hladno. Tek vremenu služeć  
Ravnodušni su, kakvo je i ono.

Od sunca vrúci il od kiše mokri,  
Jednako revno svoje sate biju,  
A kad u tami sve oko njih spava,  
Na svojoj kuli oni sami bdiju.

Već stoljećima stoje na tom tornju  
Držeći bat sa obadvije ruke.  
I stoput više mrtvih nego živih  
Čulo je njihovih udarace zvuke.

## **Djetinjstvo**

Sad potoci pod ledom teku  
U svoju rijeku,  
I čudno je da led na površini  
Sakriva jedan život u dubini.

Tišina. Kroz snijeg što pada,  
Kao kroz začarani veo,  
Ja gledam nekud u davninu.

I u modrini prvog polumraka  
Nazirem oči jednoga dječaka,  
Jednoga malog, mrtvog dječaka.  
I ovo dijete plavih očiju  
U meni opet počinje da živi.

To sada gleda on,  
To sada misli on,  
To sada sanja on.  
I slušam srcem kako negdje zvone  
- Ah, u daljini,  
Daleko u daljini -  
Djetinjstva moga radosne saone.

-----

Sad potoci pod ledom teku  
U svoju rijeku,  
I čudno je da led na površini  
Sakriva jedan život u dubini.

## **Djevojka noći**

Pred ogledalom je zastala. Kao na licu ugljenarovom ogleda se i na njenom licu  
zanat njen.

Još jedanput povuče kažiprstom preko nacrnjenih obrva, namjesti dlanovima kosu  
i opipa torbicu.

Ključ je u njoj.

Odilazeći, misli ko će je noćas pohoditi.

Da li kakav čovjek siguran i surov, ili dražesno nespretan dječak, koji povlači ruku pred svakim oštrijim pogledom i moli očima dopuštenje za svaku smjeliju kretnju.

Hoće li ostaviti u njenoj postelji miris parfema, zadah vina, ili ništa do zgnječanih jastuka i tople ponjave, koja će ohladnjeti isto tako brzo kao i on.

### **Dorica**

Dorica — to je lutka  
Koju mi jednom od šale  
Donijela žena moja.

Seljanka to je mala  
U nošnji šestinskog dola.

Ona o svjetiljci visi,  
U kutu mog pisaćeg stola.

I ja je pogledam katkad.

Ona je utjeha moja  
Usred bola.

### **Ivan govori**

Na livadi onoj, u travi,  
Mnogi sam proležo sat  
Bezbrižno, potrbuške,  
Držeć u zubima vlat.

Ili bih nauznak lego  
I oblaka pratio let,  
Da zatim, zatvorivši oči,  
Uđem u vlastiti svijet.

Vjetar je njihao travke,  
Bumbara čuo se glas,  
Skakavci skakahu živo:  
Bilo je mnogo nas.

Nad nama sjalo se nebo  
Pod nama sunčo se grad.  
Na livadi onoj, u travi,  
Tamo sam bio mlad.

### **Jedne noći**

Te noći pisah sjedeć posve mirno,  
Da ne bih majci u susjednoj sobi  
Škripanjem stolca u san dirno.

A kad mi koja ustrebala knjiga,  
Sasvim sam tiho išao po sagu.  
U svakoj kretnji bila mi je briga  
Da staričicu ne probudim dragu.

I noć je tekla spokojna i nijema.

A tad se sjetih da je više nema.

### **Jesen**

Ona je tu. U tuzi kiše  
Po poljanama tiho hoda,  
I kuda stiže u vis diže  
Usplahirena jata roda.

Polako penje se u brda,  
A kuda prođe, njezin put  
Od otpalog je lišća žut.  
I u dol njime idu krda.

U jezero unese nemir,



I ne vidiš mu više dna,  
A medvjed, koga putem sretne,  
Odjednom zaželi se sna.

A kada livadama dune  
Njen vjetar, uzbune se travke.  
U strništima tužno šušti:  
To polja slute snijeg i čavke.

Na cesti uveli se list  
U čudu digo: gle, ja skačem!  
A čovjek koji hoda drumom  
Zagrnuo se ogrtačem.

### **Jesenja pjesma**

Divna je jesen vedrih vinograda,  
Gdje gajde ječe i prangije tutnje;  
Al to je jesen prljavoga grada,  
Jesen samoće, čemera i šutnje.

Trgnut iz snova, uzbuđen, u strahu  
Pred ovom tvrdo ispršenom javom,  
Dočekao sam je ravan siromahu,  
S kletvom u grlu i s pognutom glavom.

Studeni vjetar i režanje pile  
U srcu bûde brigu koja grize;  
Kapljicu kiše, što su lani bile  
Rosa na oknu, kao suze klize.

Takvog me, evo, nadoše ti dani:  
U borbi s crnim mukama i gadom;  
Knjiga života na onoj je strani  
Rastvorena, što je natopljena jadom.

## **Jesenje jutro**

Obukoh se.  
Prozoru pridoh,  
A vani: jesen.  
Moj prijatelj uđe u mokrom kaputu I cijelu mi sobu namiriše kišom. Ne veli ni:  
zdravo!  
Sjedne.  
Zanesen  
Izusti: »Jesen«.

Ta riječ je bila tako svježja Ko naranča na grani  
Nakon kiše.

## **Jesenje popodne**

Stojećke cigaretu palim. Ne prija mi.  
Na stari divan ja se svalim. Dodija mi.

Sjedim nepomično ko ćuk. Najednom čujem čudan zvuk. To cvili jesen. To je  
prva Mašina koja pili drva.

Na okno kaplja kiše kapne I zasvjetluca tu i zapne.  
Već kapne druga i svjetluca: To jesen mi na okno kuca.

## **Kad budem trava**

Možda će onda bolje da bude  
Kada se jednoga dana preselim  
U crve i u zemne grude.

Ljuljat ću se u travama veselim,  
Mjesečinom i suncem poliven,  
Rasitnjen i dobro skriven.

Ništa mi neće ostat od uma,  
Nijedna misao mrtvoga duha;

Ja neću imat ni uha ni sluha,  
Da slušam tišinu svojega šuma.

Ako me kada stanu i kosit,  
Neće mi bola nanijeti kosa –  
Jedini teret koji ću nosit  
U novom životu biti će rosa.

### **Kasna jesen**

Posve polako, u maglenom plaštu,  
Jutros je ušla u selo. Kroz baštu  
Prošla je pored ocvalih lijeha,  
Nađoh je ispod snuždenih streha.

List je za listom, dršćuć od straha,  
Počeo padat od njezina daha.  
Otkrih je skritu u dimnjaka dimu,  
I čuh je kako doziva zimu.

### **Ko slamka sam u silnom viru**

Ko slamka sam u silnom viru,  
Što zahvaćena njim skakuta -  
Tajanstvo ljubavi ko žudi,  
Toga taj bezdan i proguta.

O pleši, slamko, pleši, pleši,  
Još je tu talas, površina,  
I svom se suncu zlatno smiješi,  
Dok te ne poždere dubina.

## **Kod vagona**

...I njena mala noga klecnu  
Na stubi vagona.  
Ona se iznenada lecnu:  
Pa što to radi ona?

I još je mogla nogu povući,  
Poslušavši klecaje,  
I slomljena se doma dovući,  
I opet past u jecaje.

Pa da je — ko i dosad — ljube  
Neljubljene usne,  
I grle one ruke grube  
Noću pre no usne.

Tad osjeti da njeno tijelo  
Sve slabije dršće —  
I podigla je s lica velo,  
I stisnula je kartu čvršće!

## **Krik**

Čitavog dana bol mi buja,  
Zamjetljiv tek u glasu tihom,  
Al dođe noć, i razlije se —  
I najedanput kriknem stihom.

Završivši svoj vrisak u svijet  
Da uokolo traži jeku,  
Razdijelio sam svoje srce  
Med braću neznanu, daleku.

I krik moj luta, luta, luta,  
A kada srodno srce prene,  
Da l' ono sluti da je pušten  
Iz noći mučne, probdivene?

## **Kronos**

Sat govori: »Ja kucam Neprekidno i čilo. Vremena ja sam bilo.«

I jednakim se zvukom  
Iz utrobe mu javlja  
Čas nevolje i slavlja.

I teku, teku, teku  
Trenuci koji grade  
Sve bolove i nade,

Sva zla, sva očajanja,  
Sve strasti, sva čeznuća,  
Sve sne, sva nadahnuća.

I tkaju, tkaju, tkaju  
Sve zanose nam žarke,  
Sve istine i varke.

Nad svime bog je Kronos:  
Ko vječni teče vrutak,  
A dah mu je trenutak.

On daje, da nam uzme;  
On uzima, i daje,  
I traje, traje, traje.

Ne dira njeg naš uzdah,  
Ni plač, ni nijemi ponos  
Ravnodušan je Kronos.

I vječno njime gonjen,  
U nevolji il sjaju,  
Svak svojem ide kraju.

-----  
-----

Sat govori: »Ja kucam  
Neprekidno i čilo.  
Vremena ja sam bilo.«

## **Lađa u noći**

Talas za talasom obali šalje  
Lađa što krenu niz maglenu rijeku,  
Iz Brača je stigla, i sad će dalje;  
Tuli svoj dugi zbogom Osijeku.

U noćnoj tišini kotač joj lupa  
Grabeći vodu, željan daljina.  
Duž njenog u tamu ovitog trupa  
Okruglo gore okna kabina.

I tako se dimi, i šumi, i svijetli;  
Lijevo i desno obala spava.  
Prije no zoru navijeste pijetli  
Dunavu na dar dat će je Drava.

## **Li-Tai-Po**

Poklonio mi car na dvoru  
Tu haljinu kad na put krenuh.  
Ja uvijek sanjarim o moru  
Kad gledam plavu svilu njenu.  
Ja prođoh u njoj, pijan, Kinom,  
I zamrljana mi je vinom,  
Al sad, kad valja da je zderem,  
Sad nije vrijeme da je perem.

Dosadio mi život pjan  
I gostiju u krčmi hvala,  
I sve me vuče jedan san  
Od punoga pokala.  
Neću da pjevam uz liru svoj plač  
I zanose gostima glupim,  
Idem da čistim od rđe svoj mač,  
I konja idem da kupim.

Već travu jedu mjesto hljeba,  
A dvor se smije cijelu noć.  
Sa svjetinom ću sinu neba

Na razigranom bijelcu doć.  
I kada čuje da mu bunu  
Donesoh mjesto zvonkih rima,  
I pod balkonom da ga kunu,  
Samo će ga proći zima.

## **Ljubav**

Od naše ljubavi i sreće,  
Gle, zvijezde su večeras veće;

A šum što dopire iz grada,  
Nije l' ko pjesma vodopada?

O, to je polet u visinu!  
Srca nam zamiru i ginu.

U ljubavi bih s tobom, draga,  
Nestati htio ja bez traga.

## **Ljubavno predvečerje**

Kako su lijepi oblaci, te rumene  
Igračke vjetra, što nam draga lica;  
Preneraženo njihovim čudnim žarom,  
Odlijeće k njima jedno jato ptica.

Nenaslućene otkriva mi tajne  
Taj predvečernji trenut, koji zgrnu  
Sve blago čežnja u oči ti sjajne,  
Sav miris ženstva u kosu ti crnu.

O, sada shvaćam svijetli osmijeh neba!  
Tajanstveni govor drveća i trava  
U skladu je sa kucajima srca -  
I ponad sviju snova ta je java.

Samo nam srce, samo toplo srce,

I sve je sreća što mi oči vide,  
Ati trenuci - to su slavoluci  
Kroz koje ljubav u trijumfu ide!

### **Ma kako uzdiglo se srce**

Ma kako uzdiglo se srce,  
Klonuti mora, mora pasti.  
Sudbino, prije no mi klone,  
O daj mu još jedanput cvasti!

Još jednom opij ga i digni  
Milinom jedne mlade žene,  
Još jedne zaljubljene oči  
Za ove oči zanesene.

Kad već se mora u tom srcu  
Ugasit mladost, a za vazda,  
Sa svojim blagom, slično škrcu  
Nek ne umre, već nek se razda!

Još nekoliko jasnih dana,  
Da cijelog sebe u njih zgusnem,  
I grleći se, ljubeći se  
Ostatak mladosti da usnem.

### **Mala kavana**

Mala kavana. Treperenje sunca  
I stol u kutu za dvoje –  
Pa ti me ljubiš, zbilja me ljubiš,  
Drago, jedino moje?!

Mjesece ljubav je ù meni rasla,  
Al nikom to ne htjedoh reći.  
Bio sam sâm, ispijen od čežnja,  
A tako blizu sreći.



Da l' mogo sam slutiti ovoga jutra,  
Blijed još od probdite noći,  
Da ću ti šaptati riječi,  
Sanjanje u samoći?

I da ću tog jutra, što će se vječno  
U riznici srca da zlati,  
Naić na ruku toplu i spremnu  
Da stisak mi dršćući vrati?

### **Mjesečina**

Sad ne miče se nigdje niti list.

Dubokih tajnā puno sve se čini  
Na ovoj tako bijeloj mjesečini.

U viši sve je podignuto svijet.  
Grm nije više grm, ni kamen kamen.  
Dogodila se tajna preobrazba:  
Iz svake stvari sad izbija glazba.

Nju čuje samo srce. *Njime* bdij,  
Preпусти joj se sav, i pij je, pij!

### **Mladić na uglu**

Već po sata stoji mladić na uglu. Već je po treći put — gledajući u dubinu ulice  
— zamijenio djevojku koju očekuje sa drugom.

Jedna je imala žutu haljinu kao ona.

Druga je hodala kao ona.

A treća — ni sam ne zna kako ju je mogao zamijeniti s njom.

Kao što se more po žalu razlijeva i povlači — tako uđe u nj radost kad pomisli da  
ju je među prolaznicima otkrio, a povuče se kad vidi da se je prevario.

Nje nema, i on se osjeća smiješan.

Pretražuje očima prozore kuća, odakle ga mogu vidjeti.

Možda netko motri kako on tu stoji i, odgonetnuvši zašto stoji, zabavlja se njim kao smiješnim čovjekom. Prije deset minuta odlučio je otići za pet minuta, ali on još uvijek čeka i gleda pažljivo u gibanje ulice. A sutra, kad se s njom sastane, lagat će joj iz ponosa da ju je čekao samo deset minuta.

### **Moj prijatelj priča**

Probdismo noć. U svitaj zore  
Sa brodom ponese je more.

A kad u dalji nesta broda,  
Ostadoh samo ja, i voda.

Nad vodom trak se dima vio.  
Zašto sam stajo? Što sam htio?

### **Moje jutro u Maksimiru**

Ne dopire do moga srca pjev  
Tih ptica što se javljaju sa grana.  
Ja čujem uhom, al ne čujem srcem,  
I pjev me samo dotiče izvana.

Ne smije mi se nebo, nit me dira  
Ta raspjevana sunčana tišina.  
Životarim u sjeni. Izvan sjene  
Ničega nemam, sve mi je tuđina.

U mojem srcu pjevale su ptice  
U tiha jutra, za sunčanih sati.  
Sad u to staro, napušteno gnijezdo  
Nijedna neće da se vrati.

## Molitva

Što htjedoh reći, davno sve sam  
U djetinjstvu još reko bogu,  
Ali da nisam kakav jesam  
I da vjerovat još mogu,  
Za ovo dijete koje volim,  
Ovako boga bih da molim:

Svojim si zvijezdama napiso  
U prazno nebo sve sudbine,  
I mi smo samo tvoja miso,  
Što sija zvijezdama iz tmine.  
Svejedno dali ćemo stići  
Na vrhove il past u bezdan,  
Mi moramo tek ići, ići  
Svud kud nas put vodi zvjezdan!

O dobri Bože, ako one  
Zvijezde što sjaju njoj sudbinu  
U nevolju i jad je gone,  
U očajanje i crninu,  
Milostiv pogled na nju svrni,  
Gle, ima oči kao lane,  
Od budućih joj dana crnih  
Učini, Bože, svijetle dane!

Sve zvijezde što joj život mračē,  
O dobri Bože, ti ugasi -  
Sve one zvijezde koje znače  
Besanih noći sijede vlasi,  
I one koje bolest nose  
U svojem sjaju blijedom,  
I one koje prijete bijedom.  
I one koje prijete bijedom.

Al ako nećeš da ih zgasiš  
I ako iskušenja treba,  
Ti moraš, Bože, da je spasiš  
Pred ponorima mostom neba.  
I nemoj da joj život zgadiš,  
Odrediv puno bola za nju,

A kada spustiš ruku na nju,  
Spusti je samo da je gladiš!

### **Mrtva luka**

Znam: ima jedna mrtva luka,  
I ko se u njoj nađe  
Čuti će ujutro pjevanje ćuka.  
I vidjet će umorne lađe.

Brodovi u njoj vječno snivaju  
Kako se brodi,  
Al njihova sidra mirno počivaju  
U plitkoj vodi.

I tako u snovima gledaju sreću,  
A plovit se boje.  
Na jarbole šarene zastave meću  
I – stoje.

### **Mrtvac**

Skupina poluglasnih ljudi  
Kraj odra stoji. Titra plam  
Visokih razbuktalih svijeća,  
Al u tom skupu on je sam.

Na prozorima sunce sja.  
Treperi. Ali nema moći  
Da baci ma i jedan trak  
U tamu beskrajne noći.

Govor i jecanje i plač  
Tišina njegovom su uhu,  
Životu uzez, on tek šuti,  
Tajanstven u svom crnom ruhu.

Oko njega mirišu ruže.

On leži smiren, kao svet.  
Ne osjeća ih. Njihov miris  
Ne dopire u njegov svijet.

### **Mrtvačnica najbjednijih**

U bijelo okrečenoj sobi  
Stoje dva duga drvena stola.  
Svakoga dana nove im goste  
Dovezu mrtvačka kola.

Služavke, umrle u bijedi,  
Il sijede ispaćene pralje,  
Kojima ukočene ruke  
Ne mogu više prati dalje,  
I koje - uzevši im ruho -  
Ubožnica amo šalje.

Bludnice, koje pohotne ruke  
Nikada više neće da dirnu,  
Što poslije svijju budnih, bludnih noći  
Uđoše u jednu posve mirnu.

Il stigne ovamo kažnjenik  
Kojeg je žandar presto da vodi,  
Il napuhnuti utopljenik  
Kojemu ime nesta u vodi,  
Il skitnjom izmučene skitnice,  
Vječito gonjene do mitnice,  
Što prođoše kroz ovaj život bosu,  
Sa sijenom tuđih sjenika u kosi.

Svi oni amo jednom dođu,  
Zbiti u lijesove proste,  
I zauzmu svoje mjesto na stolu  
Što vječno očekuje goste.

Žive su ih gonili i gnjeli,  
Nožem su ih rasparali mrtve -  
Ti, što žrtve za život bjehu,

Ostaše i poslije smrti žrtve.

Stanovahu na kraju grada,  
U prljavome kvartu roblja,  
Počivat će na kraju groblja,  
Daleko od arkada.

I kao što je više njih  
Imalo zajedničku sobu -  
Tako će i sad više njih  
Noćivati u istom grobu.

-----  
-----

U bijelo okrečenoj sobi  
Stoje dva duga drvena stola.  
Svakoga dana nove im goste  
Dovezu mrtvačka kola.

## **Na Aheronu**

U tamnoj noći stigoh sâm do Aherona.  
"Harone!" viknuh u gluhi mrak. Tiho je crna šumila voda.

Bio sam ko još nikada sam.

Kroz maglu nazreh da pristaje čun. "Što hoćeš?" čuh iz tame glas. Ja podigoh glavu i rekoh: "Preko!" - "Imaš li putnicu?" upita Haron. Nasmiješih se: pokazah svoje patnjama izbrazdano srce. On klimnu glavom i prihvati veslo.

Već stupih nogom u njegov čun. Tad začuh iza leđa krik (odakle poznajem taj glas?), i dvije me ruke trgoše natrag, snagom koju tek ljubav daje.

Ja sada slušam onaj glas (ne čujem crne vode šum) i gledam neće l' na tamnome nebu ipak se koja pokazati zvijezda.

## **Na kraju ljeta**

Svjetlucave i sasvim tanke niti  
Lelujaju se zrakom amo tamo.  
Bez ikakve su koristi te niti,  
A žao nam je da ih pokidamo.

Trenutak lebde, ko da i ne znadu,  
Onako lake, za zemaljsku težu.  
Tajanstveno su radosne i tihe.  
I ko bi znao s čim nas one vežu.

## **Na novu plovidbu**

Vedri se nebo. Sunce se rađa.  
Plovi iz luke jedna lađa;  
Jedna što dugo stajaše u doku,  
Sva izbijena, s ranama na boku.  
More, ko mati, vuče je na krilo.  
Ljulja je, šapće: Ništa nije bilo.

## **Nad svojim poletima palim**

Nad svojim poletima palim  
Neću da plačem i da kukam.  
Preponosan da sebe žalim,  
Ja pjesmu svoje propasti fićukam.

A svi što polaze u propast  
Nerado na svom putu staju.  
Sam sebi ja se hoću dopast.  
Gle kako vedar idem svome kraju!

Samo kadikad, iznenada,  
srcu nešto me zazebe.  
Protrnem. Čudan bol me svlada:  
Izgubio sam sama sebe.

Zanijeme tada moja usta,

Već navikla na drske zvuke.  
Oko mene je tama tako gusta.  
- Eliza, gdje su tvoje ruke?

## **Naranča**

Dohvatih naranču sa stola,  
I najedanput  
U svijesti mi sinu:  
Sada je zima.  
Neprijazna, duga,  
A ja u ruci držim komad juga.

I zlati mi se naranča u ruci.

Sačuvala je malo južnog sunca  
Na svojoj kori,  
I smije se,  
I miriše,  
I gori.

## **Noć tajanstva**

Ja ćutim da sam nečim taknut.  
Ko dahom. Ali ne znam čime.  
Da l' za mnom, draga, pružaš ruke,  
Ili si rekla moje ime?

U meni sada sve je tiho.  
Ja čekam znak tvoj da se javi.  
Ja čekam budno, čekam žudno;  
Ja bdim u jednoj višoj javi.

Marina, to je noć tajanstva;  
Čeznuća putuju po tmuni,  
I ovaj osmjeh na mom licu  
Primit ćeš negdje u daljini.



## **O sati sumnje, sati bola**

O sati sumnje, sati bola,  
Ko stvara taj vas kleti neće;  
Jer radosti su male svijeće,  
A iz vas raste aureola.

Slabašnu djecu radost rađa,  
I njezin porod brzo gine,  
A pjesme, rasplamsane bolom,  
Gore ko svjetla za daljine.

## **Oblak**

U predvečerje, iznenada,  
Ni od kog iz dubine gledan,  
Pojavio se ponad grada  
Oblak jedan.

Vjetar visine ga je njiho,  
I on je stao da se žari,  
Al oči svijju ljudi bjehu  
Uprte u zemne stvari.

I svak je išo svojim putem:  
za vlašću, zlatom il za hljebom,  
A on - krvareći ljepotu -  
Svojim nebom.

I plovio je sve to više,  
Ko da se kani dići do boga;  
Vjetar visine ga je njiho,  
Vjetar visine raznio ga.

## **Orao u volijeri**

To nije stijena sure, slobodne planine, nego nagomilani kamen u kavezu. Ovo je svijet u kome se leprša, a ovaj dan — to nije pravi dan.

On sjedi nepomično, sa suvišnim krilima, i samo spava, spava. Kadikad otvori oči i gleda oblake kako putuju u beskraj. Kadikad — začuvši zov visine — raširi krila, ali ih odmah skupi: zna da će prvim zamahom udariti o žice kojima su mu ukrali život.

## **Pjeni se more**

Uzdišu vali  
– Pjeni se more –  
Pred njim smo mali  
– Pjeni se more –  
Pljuskanjem bûdi  
Čežnje i žudi  
Godina ludih  
– Pjeni se more.

Što me to boli?  
– Pjeni se more –  
Da l' me još voli?  
– Pjeni se more –  
Sve što imadoh  
Ljubavi dadoh,  
Poražen padoh  
– Pjeni se more.

## **Pjesma gorka**

Šta je to hladno, i gorko, i sivo  
Šta niče u duši ko korov njen?  
Je li to suton? Zbilja već suton?  
Il samo prolazna sjen?

Što sada? Brbljati vesele riječi,  
Skrivati rane za humor;

Ko da se išta sakrivanjem liječi:  
Tuga je tuga, a umor je umor.

Mili moj! Ti, koji dolaziš za mnom,  
Da srcem okò sebe osvjetliš svijet,  
Nemoj se varat i ne daj se varat –  
Odreži krila pružena za let!

Na domaćoj gozbi su čudna veselja,  
I pjano se bunca i buči.  
Sudbina, što drugima nalijeva vina,  
Tebi će naliti žuči.

Pa pij je, dragi, pij i pij,  
I čuvaj se melankolije.  
Ne boj se, poslije gutljaja svakog  
Susjed će spremno da dolije.

### **Pjesma mrtvog pjesnika**

Moj prijatelju, mene više nema,  
Al nisam samo zemlja, samo trava,  
Jer knjiga ta, što držiš je u ruci,  
Samo je dio mene koji spava.  
I ko je čita - u život me budi.  
Probudi me, i bit ću tvoja java.

Ja nemam više proljeća i ljeta,  
Jeseni nemam, niti zima.  
Siroti mrtvac ja sam, koji u se  
Ništa od svijeta ne može da prima.  
I što od svijetlog osta mi života,  
U zagrljaju ostalo je rima.

Pred smrću ja se skrih (koliko mogoh)  
U stihove. U žaru sam ih kovo,  
Al zatvoriš li za njih svoje srce,  
Oni su samo sjen i mrtvo slovo.  
Otvori ga, i ja ću u te prijeći  
Ko bujna rijeka u korito novo.

Još koji časak htio bih da živim  
U grudima ti. Sve svoje ljepote  
Ja ću ti dati. Sve misli, sve snove,  
Sve što mi vrijeme nemilosno ote,  
Sve zanose, sve ljubavi, sve nade,  
Sve uspomene -- o mrtvi živote!

Povrati me u moje stare dane!  
Ja hoću svjetla! Sunca, koje zlati  
Sve čeg se takne. Ja topline hoću  
I obzorja, moj družo nepoznati.  
I zanosa! i zvijezda, kojih nema  
U mojoj noći. Njih mi, dragi, vrati.

Ko oko svjetla leptirice noćne  
Oko života tužaljke mi kruže.  
Pomozi mi da dignem svoje vjeđe,  
Da ruke mi se u čeznuću pruže.  
Ja hoću biti mlad, ja hoću ljubiti,  
I biti ljubljen, moj neznani družo!

Sav život moj u tvojoj sad je ruci.  
Probudi me! Proživjet ćemo oba  
Sve moje stihom zadržane sate,  
Sve sačuvane sne iz davnog doba.  
Pred vratima života ja sam prosjak.  
Čuj moje kucanje! Moj glas iz groba!

### **Pjesma o kurtizani**

U trošnom ruhu prošlih dana,  
Sa kosom ispod boje sijedom,  
Anita, stara kurtizana,  
Prešavši raskoš ide bijedom.

Ti, što si mladost proživjela noću,  
U zagrljajima bez broja,  
Ritnuta si u samoću,  
Između četir' zida svoja.

Prestaše davno šetnje u krznu,  
I nikoga nema da te još voli,  
Ali na rukama, koje ti mrznu,  
Bilo je ustā kao na štoli.

No dobar san ti katkad vrati  
Blistave zube u te prazne desni,  
Kosu ti mladošću pozlati,  
Starački korak pretvori u plesni.

U zagrljaju nekom starom  
Oživljuju ti tromе grudi,  
I, ražareno novim žarom,  
Propalo srce opet bludi.

Al sutra ti je teže zurit  
U prošlost, tvoje carstvo sjena;  
O, kako se je teško zgurit  
Na prijestolju od uspomena!

### **Pjesma o probuđenim spomenima**

Propala ljubav ne nosi se na put  
Kao što nosiš kovčege i svežnje.  
U spomenima život samo spava;  
Kad probudi se — oni budu čežnje.  
Putuješ dane i putuješ noći:  
Oni su tvoje društvo u samoći.  
U zanosima, lutanju daleku  
Oni te naglo zaboje, zapeku.  
Otideš dalje. Oni dublje rijū  
I glumljenu ti radost tiho piju.  
Na dnu ti srca čuče sumnje; čuju  
Micanje svake nade, pa je truju.  
Tjeskobama, ljubomorom te muče,  
U sutra sjenu bacajuć od juče.

## **Pjesma o smrti**

Doći će jesen bez uvelih grana,  
Bez kiše, bez tuge, bez vina će doć.  
Gle, ona neće imati danā:  
Imat će samo jednu noć!

Crnu će zimu vrijeme nam dovuć,  
Al snijeg te zime neće past;  
Zemlju će sunce u proljeće povuć,  
Al ono neće sjat i cvast.

Sasvim ko zima i ljeto će minut;  
I godine prazne tako će teć,  
I sunce ti neće nikada sinut –  
Ni riječi nećeš na to reć.

## **Pjesma o tišini**

Ona se uvijek javi kad zanoća.  
U večernjici svako veče sija.  
U tami bdije, u lišću ćarlija,  
A njena sestra zove se Samoća.

Ne laže nikad. Ne osvaja zvukom.  
Blagoću ima stare mame.  
Ko dobar drug je; zagrlj te rukom  
I punim smisla govori ti mukom,  
Ili ti ruku položi na rame.

Ako ti srce sija od vedrine,  
Milinom svojom ona je uveća,  
Ako je tamno, teret s njega skine,  
I otvara mu vidik u dubine.  
I katkad u njem zatreperi sreća.

## **Pjesnik**

Iako ima malo ljeta,  
Razmišljao je već o mnogom.  
Živi u gradu, gdje imadu  
Dušu tek lopte nogometa –  
Zato ih i biju nogom.

Al kad mu duh – ekstazom vođen –  
Zapliva krepko u visini,  
Zna da se ljulja ponad mulja,  
Ko lopoč u bari rođen –  
Tako mu se barem čini.

No ko bi ga izbliza pozno,  
Vidio bi da je spozno,  
Iako ima malo ljeta,  
Da će ko cvijet u doba suše  
Uvenut u gradu, gdje imaju duše  
Samo lopte nogometa.

## **Plesačica**

Gibala se bez ikakva zvuka,  
Ko žene koje vidamo u snima.  
Za veo, nalik na oblačak dima,  
Skrivala se čas dojka, čas ruka.

Koraci na prstima i skokovi  
Imahu lakoću letanja;  
Umiljato bijeljahu se bokovi  
Kod okretanja.

Ko da je težinu htjela potisnut  
Od sebe, ko koprenu u plesu,  
I u zrak se nekud otisnut,  
Ostavivši za sobom, ko znak  
Da nije samo začarani zrak,  
Daske što se od skoka još tresu.

## Početak proljeća

...U mladoj travi  
Tad se javi  
Zviždanjem glasnim prvi kos.  
I gle! od pjesme žutokljunca  
Odjednom vrt je prepun sunca. Tiptip... do puta  
Doskakuta,  
I digne krilo, pa se sunča.  
A onda se u travu vrati,  
I sluša gdje ga hvale vlati.

## Pogled

U tvojim očima kadikad  
Tajanstven jedan pogled sine.  
Al' tek što sine već i mine.  
Što skriva u svom čudnom sjaju  
Taj odraz bogate dubine?

Da l' bol, što neće da se smiri?  
Ne znam, gonetam uzaman.  
Il' bljeskom tuge iz njegovih viri  
Nesretni, davni neki dan?

Ili je san, duboko snivan,  
Nikad neostvaren al' divan,  
što svagda će mi ostati skrit,  
A tvoga bića on je bit.

## Poludjela ptica

Kakvi to glasi čuju se u mraku,  
Nad noćnim poljem, visoko u zraku?  
Ko li to pjeva? Ah, ništa, sitnica:  
Jedna u letu poludjela ptica.



Nadlijeće sebe i oblake tromе,  
S vjetrom se igra i pjeva o tome.  
Svu svoju vjeru u krilima noseći,  
Kuda to leti, što bi htjela dõseći?

Nije li vrijeme da gnijezdo vije?  
Kad bude hladno, da se u njem grije.  
Ko li te posla pjevati u tminu?  
Sleti u nižu, u bolju sudbinu.

Ne mari za to poludjela ptica.  
Pjeva o vjetru što je svu golica.  
A kad je umor jednom bude srvo,  
Neće za odmor nać nijedno drvo.

### **Polusan**

Ponekad, kada zaklopim oči,  
Neka se rijeka šumeći javi.  
Pod vrbom se njiše poznati čamac.  
O, djetinjstvo moje na Dravi!

Evo i Lole, kujice žute.  
I Lorda. Uza me stoje.  
Gladim ih. Staromu vraća mi srcu  
Jedan svoj časak djetinjstvo moje.

Mislim na vrt, na ljuljačku u njem.  
Na bunar, na krušku, na lijesku.  
Sitnice! A kako raduju srce.  
Ko srebrna zrnca u pijesku.

### **Popodne, kada presta kiša**

Popodne, kada presta kiša,  
U časak siv i monoton,  
Pjevaše neko u drugome katu  
Pjesmu o lijepoj Manon.

Pjesma, pjevana uz klavir  
U polumračnom jednom kutu  
Nekoga starca obrva sijedih  
Zaustavila je na putu.

Stajaše tako na ulici starac:  
Bog bi ga znao što mišijaše on -  
Pjevaše neko u drugome katu  
Pjesmu o lijepoj Manon.

### **Popudbina**

Još nikad nije stari kesten  
Uživao u sjaju danjem  
Ko jutros, kad je cijelo jato  
Vrabaca zaživkalo na njem.

Prenaseljene su mu grane.  
U krošnji mu je čudna vreva.  
Hiljadu malenih života  
Na njem se prepliće i pjeva.

Možda ćeš ipak — rekoh sebi —  
Još radost osjetit, što jesi.  
Tu svijetlu popudbinu ptičju  
Na neizvjesni put ponesi!

### **Posve polako**

Posve polako, o posve polako  
Tajna se svjetlost u meni širi.  
To zamrla radost otvara oči.  
Ah, sunce u moje srce već viri.

Ne, nije još jako.  
Još uvijek je mlako,  
I ne gleda cijelim okom, već žmiri.

Ali polako, polako, polako  
Gube se pred njim noćni vampiri.

### **Povratak**

Ko zna (ah, niko, niko ništa ne zna.  
Krhko je znanje!)  
Možda je pao trak istine u me,  
A možda su sanje.  
Još bi nam mogla desiti se ljubav,  
Desiti - velim,  
Ali ja ne znam da li da je želim,  
Ili ne želim.

U moru života što vječito kipi,  
Što vječito hlapi,  
Stvaraju se opet, sastaju se opet  
Možda iste kapi -  
I kad prođe vječnost zvjezdanim putem,  
Jedna vječnost pusta,  
Mogla bi se opet u poljupcu naći  
Neka ista usta.

Možda ćeš se jednom uveče pojaviti  
Prekrasna, u plavom,  
Ne sluteći da si svoju svjetlost lila  
Mojom davnom javom,  
I ja, koji pišem srcem punim tebe  
Ove čudne rime,  
Oh, ja neću znati, čežnja moje biti,  
Niti tvoje ime!

Pa ako i duša u tom trenutku  
Svoje uho napne,  
Sigurnim će glasom zaglušiti razum  
Sve što slutnja šapne;  
Kod večernjih lampi mi ćemo se kradom  
Pogledat ko stranci,  
Bez imalo svijesti koliko nas vežu  
Neki stari lanci.

No vrijeme se kreće, no vrijeme se kreće

Ko sunce u krugu,  
I nosi nam opet ono što je bilo:  
I radost, i tugu.  
I sinut će oči, naći će se ruke,  
A srca se dići -  
I slijepi za stope bivšega života  
Njima ćemo ići.

-----  
-----

Ko zna (ah, niko, niko ništa ne zna.  
Krhko je znanje!)  
Možda je pao trak istine u me,  
A možda su sanje.  
Još bi nam mogla desiti se ljubav,  
Desiti - velim,  
Ali ja ne znam da li da je želim,  
Ili ne želim.

### **Pratnja**

Njene mi oči nisu dale  
Zaboraviti posve na nju.  
One su samo meni sjale  
Na mojem dugom putovanju.

Kao da hoće da me brane  
Sve moje pratile su pute.  
A u tegoba pune dane  
Pogledahu me zabrinute.

### **Prazan život**

Sve ulice nas vrijeđaju  
Uvijek istim licima,  
A naše duše žedaju  
Za beskrajnim vidicima.

O mi smo toga presiti.

Pobjeć, pobjeć nekamo!  
Mi čudo jedno čekamo,  
A neće nam se desiti.

Ne kunemo u mukama,  
A radosti ne dolaze;  
I dani tako prolaze  
Sa vječno praznim rukama.

### **Pred jednom starom nadgrobnom pločom**

Kroz nekoliko stoljeća sve kiše  
I mrazovi, i snijezi svake zime  
Pomagali su vremenu da zbriše  
Pismena, što su nekad bila ime  
Na ovoj ploči. Nije više vidljiv  
Ni gordi grb. Gle, postao je stidljiv  
I sakrio se. Ime, roda znamen -  
Oboje nesta. Sporo vrijeme hodi,  
Al ono što je klesano u kamen  
Za njeg je kao pisano na vodi.

### **Pred sivom kućom**

Pred sivom kućom fijaker je stao. S njeg je sišla jedna mlada žena. Trak laterne,  
što je po njoj pao, Otkri da je modro odjevena.

Sinulo je svjetlo za roletom. Kasnije, u drugoj sobi, drugo. Mučević me čežnjama i  
sjetom Gorjela su oba dugo.

### **Predgrade**

Kraj kućica, koje me sjećaju sela,  
Žalosne, hladne kućerine -  
Tu se na oknima vječito zrače  
Uboge crvene perine,  
A ljudi kroz poniženja idu

Dok jad ih u grob ne rine.

Kad u sobu stupiš, potresu se stakla  
I prljave daske na tlama.  
Na stijenama soba umjesto slika  
Pjega od vlage ima,  
A kada ti najbolji ponude stolac,  
Stide se jer se klima.

Na oknima kržljave fuksije cvatu  
U zraku punom sjete.  
Djevojka jedna u šarenoj bluzi  
Sjedi i čarapu plete,  
Pjevuckajuć neku tugaljivu pjesmu  
Iz stare operete.

Ariju, koju zaboravi grad,  
Zapjeva neko tu, u tišini  
Svojega okna, u crveno veče,  
Kao što pučanin puši u Kini  
Opijum, kada ga popuše svi,  
Svi bogataši i mandarini.

A žene rade, vječito rade,  
I rade i djecu doje,  
I rijetko i nerado u grad povedu  
Dečke i kćerkice svoje,  
A kada kroz bogate ulice idu,  
One se izloga boje.

Jer tamo ima malih mašina  
I lutaka na hrpe,  
I sve je to lijepo, i sve je to ljepše  
No njihova lopta od krpe,  
I samo im želje na oči navru,  
I djeca i matere trpe.

Tramvaj je pred njima petnaest koraka,  
One se boje već prijeći.  
Neko ih grubo na ulici gurne,  
One ne vele ni riječi -  
Davno su one već navikle na to

Da ih se gura i gnječi.

Maleno zvonce na vrat'ma dućana  
Nije tek igračka puka.  
Stupi l' u dućan, nenajavljen zvukom,  
Prosjak il čovjek iz puka,  
Mogla bi zgrabiti žemlju sa tezge  
Kakva siromašna ruka.

Pred zrcalom, koje iskrivljuje lice,  
Kosu po starinski dijele  
Djevojke, koje na nezgrapne noge  
Navlače čarape bijele -  
Jeftine čarape, čarape krasne,  
Samo ako su cijele.

A kada se koja ljepotica nađe,  
Jedan se drugome prijete  
Zaljubljenici iz cijeloga kraja  
Derući za njom pete,  
A nje se nauživa mladić iz grada,  
I ostavi i nju, i dijete.

Nedjeljom oci napune krčme,  
A majke crkvene lađe,  
I krste se prstima tvrdim od posla  
Da utjeha s neba im sađe,  
Pa ako i nemaju kod kuće kruha  
Za svijeću se mora da nađe.

Govori čovjek u lijevom ornatu  
- Ručavši ručak svoj tečni -  
Da će ih Isus, kralj siromaha,  
Povest u život vječni,  
I da će med anđelima živjet,  
I da će biti srećni.

Pa ako te amo dovela šetnja  
U jedan sunčani dan,  
Sa smiješkom na licu i svjetlom u duši,  
Bez njih ćeš otići van,

I zaman ćeš htjeti obnoviti radost -  
Uzaman.

### **Predjesenji dan**

Već nema sunce starog žara,  
Al dan je nasmješšen i vedar.  
Bez Posla i ne vičuć više  
Posljednji prođe sladoledar.

Tumara bijeli čovjek ljeta  
Po gradu, nevesela lica.  
Kadikad padne žuti list  
Pred kotač njegovih kolica.

To javlja jesen, da je tu,  
I zemlja čeka prvu kišu,  
A kestenjari-ti uglari-  
Prašinu ljeta s peći brišu.

### **Predi**

Iz vojske u šumu on ode  
I korijenjem se hranio.  
I nemaše ništa osim slobode,  
A nju je bijegom branio.

Mađarica se jedna mlada  
Zaljubi u toga mladića;  
Nomad i unuka nomada  
Rađahu nova luda bića.

Tvo dvoje, kojim' ideali  
Bijahu puti u nedogled,  
Život su mome djedu dali,  
A meni tužan pogled.

I često, kad u noći ležim,



Osjetim siinu čežnju da bježim. Kud - neka slučaj odredi smjer:  
To u meni pjeva zanosom svježim Stari, mrtvi dezerter.

I pjeva i pjeva o slobodi  
Bez granica,  
I kako su ljepše velike šume  
Od oranica,  
I kako je lijepo, i kako je ludo  
— Hej! —  
Rastrgati rudo.

### **Prije četvrt stoljeća**

*(Bdjenje)*

Prolazi noć. Ja spavati ne mogu.  
Hoće li jutro ikada da svane?  
Na jednom svome prevrćem se logu.  
Sam sipam sol u svoje rane.

Što hoću? Mira, mira, samo mira!  
A što sam htio? Dići se do slave.  
A sad mi svaka miso ranu dira.  
Od rana idem oborene glave.

Ja teškoga iskustva teret nosim.  
I često putem, da odahnem, stajem.  
Ponižavam se, pretvaram se, prosim,  
A bilo mi je suđeno da dajem.

Nemirni snovi moje srce griju,  
I nove muke pohlepno ga traže.  
Bolovi u njem kao straže bdiju,  
I smjenjuju se u njem, kao straže.

Sav brižan varim omamljivo piće,  
Ko mudri vrač od ponajljućih trava,  
I moje srce po svijetu se skiće  
Da budi srca kojima se spava.

Pa ipak, često, ja ne mogu dalje.  
Gluhoća duša koga neće smesti?  
Na mučni put ko nejaka me šalje?  
Ko izgubljeno dijete sam na cesti.

\*

Černernu kletvu na dnu sebe krijem.  
Nju kunu naši najbolji mrtvac.  
Al njezin glas je zatrpan i nijem,  
I neko mora da je u svijet baci.

U beznađu se rađala i sramu,  
U jadne zore, predvečerja pusta,  
I krila se u šutnju, ko u tamu,  
Da najzad opet nađe svoja usta.

O zemljo moja, ti si kao bara.  
Kad koja glava iz mulja izviri,  
Ne viri dugo. Ima, ko se stara  
Da dotučena zauvijek se smiri.

Ko nekad, iza obećanja vinskih,  
Kašljuca i sad varani Lisinski,  
A usred bučnih zdravica i fraza  
Čuje se jecaj slomljenoga Vraza.

To naš je lovor, prastar, vječno zelen.  
Nek sklanja glavu kom je gorak pelen!  
Ko usmjeli se, kom se otme vapaj  
Za suncem čut će kao jeku: Skapaj!

\*

Čitave noći ja se tako borim  
Sa očajem. I mada nisam krikom  
Zavrishuo u mučenjima sporim,  
Zaludu! On je osto pobjednikom.

Već sviće. Zvona čujem izdaleka.  
Za novu patnju dan je pute utro.  
Pred prozorima krvnički me čeka  
Daždivo, sivo, žalostivo jutro.

1955.

## **Proljeće koje nije moje**

Ja ne vidim od svoje sjene  
Ni sunca, ni te mlade boje.  
Proljeće svuda sja i cvate,  
Al ono nigdje nije moje.

Ne živim u njem, već sa strane.  
I kuda god mi noga krene  
Na svim je putovima radost,  
A sva je radost izvan mene.

Bez pokoja sam. Kakvom tugom  
Kažnjava život svog bjegunca!  
Nijedna zraka nije moja  
Od ovog svima danog sunca.

## **Proljetna kiša**

Proljetna kiša nije ko druge.  
Proljetna kiša rastapa tuge.  
Velike, svijetle, neshvatljive umu  
Radosti ima u njenome šumu.

Kada rominja i šušti po lišću  
Zaljubljenici - kako se stišću!  
Smiju se oči, srca se mlade.  
Proljetna kiša zalijeva nade.

## **Pukotina ima svaki život**

Pukotinā ima svaki život,  
Kroz koje bližnji radoznalo zure  
Motreći naše dane što se žure.

I tako ništa nije posve naše:  
Mi srčemo taj život kao vino  
Iz tuđom rukom uprljane čaše.

Al ko je čudi gadljive i stidljiv,  
Kako bi htio zastrti ta okna  
Na svojoj duši, i biti nevidljiv –

Pa da mu posve mirno bude lice,  
Ko pusto polje ispod koga teku  
Nečujno vali jedne ponornice.

### **Putujući Slavonijom**

Evo me opet vozi vlak  
Kroz magle zavičajne ravni.  
Sviće. Sa novim jednim danom  
Bude se neki davni.

Palicom pozdravlja me pastir,  
I ja mu odzdrav mašem.  
Kako je sraslo moje srce.  
S tim poljima i šašem!

Promatram ganut (već je jesen)  
Daleko razlivene vode.  
Svaki puteljak tu me mami.  
"Siđi!" klepeću rode.

### **Rana ptica**

Zaljuljala se jedna grana, Oglasila se jedna ptica.

Smiješio sam se. Pio vino. I osjeću sam: ovaj rani Trenutak zelenoga jutra Sreću  
je rodio na grani.

I pjesma bješe posve jasna, Sva srdačna i sva duboka, I tekla je baš ko što teku  
Suze iz radosnoga oka.

## **Rimska fontana del Tritone**

Na školjci, koju mu drže  
Četiri vjerna delfina,  
Što radi taj mramorni triton?  
Da li u trubu duva,  
Il ispija bukaru vina?

Ne doznah. U tome trenu  
U mlazu čudo se rodi:  
Duga se šareno smije  
I kupa se u vodi.

## **Sakriveni bol**

Netko sa svojim bolom ide  
Ko sa otkritom ranom: svi neka vide.  
Drugi ga čvrsto u sebi zgnječi  
I ne da mu prijeći u suze i riječi.

Rad'je ga skriva i tvrdo ga zgusne  
U jednu crtu na kraju usne.  
Zadržće, zadržće u njoj kadikad,  
Ali u riječi se ne javi nikad.

Duša ga u se povuče i smjesti  
Na svoje dno: ko more kamen  
U njega bačen. More ga prima  
Dnom, da ga nikad ne izbaci plima.

## **Sam sa vatrom**

U peći vatra bruji i šumòri.  
Ja stojim o zid naslonjen u tami.  
Sad ja i vatra u sobi smo sami.

Sve jačim šumom javlja se iz peći.  
I ko da znak mi daje, zapucketa.  
To vatra hoće nešto reći.

Ali ja vatru samo slušat umijem,  
I čudnovata spopada me sjeta,  
Što njezin jezik ne razumijem.

## Šetnja

(R. Tudiću)

Hodamo nas dva po travi, Mokroj, visokoj;  
Šumi od naših koraka trava U noćni pokoj.

Prijatelju, sklopio sam oči,  
I mislim da mjesto tebe sa mnom Jedna vitka ljepotica kroči.

To ne šumi trava,  
Nego ona — hodeći —  
Šušti svojim tijelom u posve tankoj odjeći.

## Shelley

Kadikad, u kasni sat,  
Tajanstven dar mi bude dat,  
I slušam šumne razgovore  
Sa vjetrom što ih vodi more.

Na vrućem čelu u taj mah  
Osjetim cijelog svijeta dah.  
Trepere zvijezde u visini,  
I njihov sjas me sretnim čini.

Prolazi noć. Ja lutam sam.  
O, kom da ovaj zanos dam?  
Ja živim njime, u njem bdim.  
Da plačem? Pišem? Što ću s njim?

## **Sijeno**

U grad je seljak sijeno dovezo  
U doba rasvijetljenih kuća;  
Miris je ladanja ulicom provezo,  
Budeći putem za njim čeznuća.

Vukući kola polako i lijeno  
Glomazni seoski konji su nosili  
Konjima grada prvo mlado sijeno.

Seljaku se drmahu noge i lulica  
Ko livada, koju su jutros pokosili,  
Okolo kola je mirisala ulica.

## **Slap**

Teče i teče, teče jedan slap;  
Što u njem znači moja mala kap?

Gle, jedna duga u vodi se stvara,  
I sja i dršće u hiljadu šara.

Taj san u slapu da bi mogo sjati,  
I moja kaplja pomaže ga tkati.

## **Slavlje večeri**

Može li ikoji proljetni dan  
Smiješkom tu večer da nadsija?  
S hiljadom koji osatvljaju stan  
U strujanje ulica ulazim i ja.

Žamor, i šum, i šarena vreva.  
Tramvaji zvone, auta se glase.  
Duž jednog se krova crvena slova  
Pale i gase, pale i gase...

Radosne misli. Hod bez težine.

Večernji vjetar nam proljeće nosi.  
S juga je došlo. Prepun svježine  
Zbija nam svoje šale u kosi.

Bit' u talasanju ulice talas!  
Osjećat život i srce, što voli! -  
Večer u svome punome sjaju  
I njega svojom svjetlošću poli!...

To su duboki časovi zdravlja,  
Koji nas jačima, boljima čine.  
Između svjetala večernjeg slavlja  
Nije li ovo put u visine?

## **Slavonija**

Stara se Slavonija opet  
Otkriva ganutome srcu.

Slušam... U klasju pjeva cvrčak  
Da dani žetve dohode,  
I da će skoro smeđi hrčak  
Žitu doć u pohode.

Po stazi, koja poljem vodi, Dalekoj đermi žena hodi, I pjeva za sebe, na putu,  
Pjesmu široku, otegnutu, Ko ova zemlja što je rodi.

## **Slutnja**

Idem u susret nekoj nepoznatoj.  
Da li je blizu ili je daleko,  
Ja ne znam. Ali da ti oči sjaju,  
Dosta je znati da te čeka neko.

U strahu za ljubav ispitujem srce.  
Što ima za nju? Ima, ima dosta.  
Ja joj se smiješim nekud u daljinu:  
Dočekaj spremna svoga gosta.



## Spoznaje

Prigno sam pred životom čelo  
Upoznavši mu mudru dvojnost:  
Što najjače u srcu peče,  
Postat će najviša opojnost.

Jer život — alkemista stari —  
Umijeće znade nepoznato.  
Od muka, bolova i sumnja  
U mome srcu stvara zlato.

Što dublji mi je bio bol,  
U većem sjaju je umino.  
I tako vršim poziv svoj:  
Od suza praveći vam vino.

## Srce

I  
Neprekinuti lanac srcā vodi  
Od našeg srca u davnu davninu.  
Čuješ li grohot? To tvojoj slobodi  
Smiju se pređi nestali u tminu.

Njihove strasti, uspavane čežnje,  
Neispunjene i zaboravljene,  
Bude se snova u našem srcu,  
Svježe, ko dugim snom oporavljene.

O, ima tuga čuvanih u krvi,  
Koje vrijeme ne ništi, već jača –  
I najedanput nađemo se tako  
U grču jednog iskonskoga plača!

Da l' nam se oči mute, ili krijese,  
Mi smo ko lišće koje vjetar trese.  
Otkuda duva? Sa gora il s mora? –  
To lišće ne zna, tek tresti se mora.

## II

Gle mojih srca u beskrajnom nizu!  
Biju i bdiju, svoje tajne kriju,  
Ljube i mrze, umiru i gnjiju –  
Tâ stara srca kako su mi blizu!

Hodočasnici s molitvom ko suza,  
Što po tom svijetu lutaste ko stranci,  
Bekrije, lole – gamad moje krvi –  
I svi vi drugi – svi ste moji lanci!

I kad mi riječi mirišu ko tamjan,  
One su stigle nekud izdaleka,  
I kad mi kletva nagrne na usta,  
Ona je neke davne kletve jeka!

O srce moje! Da li mržnjom goriš,  
Il čežnjom jecaš, il zanosom sijaš –  
Ti svuda vučeš lanac svojih pređa,  
I ti si samo iskusni robijaš!

### **Što mi je govorio pariski vlak**

Zviždukom opet zove vlak:  
Jesi li spreman? Jesi li jak?

I nizom prozora mi sija,  
Svjetála pun, ko iluzija.

Gledam ga. Sam. Sa licem u tami.  
On stoji, dahće, pa me mami:

– Ti si uvijek tu. A teku dani.  
Trgni se, otmi, pocigani!

Gle iza moga stakla sjene:  
Nove muškarce, neznane žene.

Probij se među ljude te –  
Moderna čerga je coupé.

Sve ti već uzeh prijatelje,  
Tek ti da ostaneš kod želje?

Uđi već jednom! Što kolebaš?  
Ta ti me kao niko trebaš!

Vagonima se mojim kreće  
U nove nade, nove sreće,

Šumeća volja moje pare  
U mladost vozi sve što stare.

Jer ovdje je život, škrt i tijesan,  
Na srcu rano stvara pijjesan.

Odvaži se! Ne prečuj zova  
Toliko žuđenih gradova.

Zar ne čuješ? Ja zovem glasno.  
Požuri se! Još nije kasno.

-----  
-----

Bez mene kreće vlak što sija  
Svjetála pun, ko iluzija.

### **Šturak**

Dugo je u noć pjevao sam,  
Još budan, kad vrt je već spavo.  
Uz njegovu jasnu i drhtavu pjesmu  
Polako je ocvjetavo.

Svoj jedini, tanki, srdačni zvuk  
Ponavljo je bezbroj puta.  
Tad nesta leptira. A vilinja kosa  
Zrakom poče da luta.

Sve tiši i tiši mu bivaše glas,  
Ko tužno nešto da sluti.  
Na rubu puteljka, neprimjetno skoro,  
Trava je stala da žuti.

A kada je k njem dolepršao list  
Već svenut, ušutje potresen.  
Granjem je prošao prigušen šum:  
U vrtu je bila jesen.

### **Suputnik**

Od ove magle, danas tako guste,  
Sve ulice se čine kao puste.  
Pa ipak, iza te zavjese sive  
Hodaju ljudi,  
I ulice živē.

I blizu tebe možda neko ide  
Baš istim putem.  
Ali s maglom je sliven  
Potpuno za te i tebi sakriven.

### **Svirka na citri**

Što dugo mučalo je mukom  
Oglasilo se sad pod rukom,  
O kako slatko! Kako slatko!  
Davninom zvoni stara citra,  
U svakom zvuku spomen titra,  
O kako slatko! Kako slatko!  
Sa dna se moga srca diže  
(Da osvijetli ga, da ga vida!)  
Djetinjstva moga Atlantida.  
Dubokom čežnjom bruje žice,  
I sve je veća moja sreća,  
I obasjano mi je lice.

## **Svjetlo u dolini**

Svjetalce jedno gori u daljini:  
Jedino svjetlo u noćnoj dolini:  
I trepti nježno.  
Tako milo  
Ko da se smiješi.  
Ali gle! već se skrilo.  
Ugasilo se. I ko bi ga znao,  
Zašto ti bude odjedanput žao.

## **Tiha bolest**

Ja nosim jednu posve tihu bolest.  
Htio bih da se mogu nemicati,  
Da mi uho šumi tišinu ko školjka,  
I svaka boja koja me vrijeđa  
Da umre iza spuštenih vjeđa.

Ležati nijem, nepomičan, ko kip  
Jednoga boga, što u zemlji spava,  
I ne sluti da još uvijek  
– Ponad njeg –  
Sunce sja i niče trava.

## **Tiho, o tiho govori mi jesen**

Tiho, o tiho govori mi jesen:  
Šuštanjem lišća i šapatom kiše.  
Al zima srcu govori još tiše.  
I kada sniježi, a spušta se tama,  
U pahuljama tišina je sama.

## **Tišina**

Sjedim u travi.  
Al ne sjedim sam.  
Na različku, što se lako njiše  
Do mojih nogu, sjedi jedan leptir,  
I mirno med mu iz modrine siše.

Ne boji me se. Kao da se sviko  
Već posve na me.  
Ne smeta nas niko.

## **Trubač sa Seine**

*(Matoš u Parizu)*

Moja je soba tako jadno mala,  
Ja ne bih u njoj izdržati mogo  
Da mi oči ne sanjaju budne.  
Al ne ropćem. Sudbini velim: Hvala;  
Jer mojoj bijedi čudan sjaj je dala,  
I moje patnje nisu uzaludne.

Danas sam opet ručo samo čaj.  
Al vlažna blagost sja u mome oku:  
Ja opet mislim nas svoj rodni kraj.  
I čežnja preobražava mi javu:  
Sa Quaija mjesto Seine čujem Savu,  
I Tuškanac mi šumi iz aleja.

Na domovini dvostruka je sjena:  
Baca je Pešta, i baca je Beč.  
Ona je sva u crno zavijena -  
Ne čuje, Majko, niko tvoju riječ!  
Šumori, diše more, teče Drava,  
A između njih jedna zemlja spava.

Pod vedrim nebom slobodnog Pariza  
Koliko puta tuga me je srela  
U vrevi Etoilea, Saint-Michaela!

O bože moj, tu treba biti jak!  
U tome svjetlu još me više boli  
Rođene moje grude gluhi mrak.

Udišem Pariz. Smjelim bijegom spasih  
Slobodnu dušu, ali ja sam sin,  
A mojoj majci sve su sjeđe vlasi.  
Ja žene nemam, a ni druga nemam.  
Što još imadem? Samo jezik svoj  
U koji život svoga srca spremam.

Zanosi, misli, ritmovi i rime!  
Ja bezimen u bezimenu mnoštvu  
Daleko negdje stičem sebi ime.  
I muku mučim samca dezertera,  
Što zabranjenu domovinu sanja  
Na hartiji, u potezima pera.

Pero... ta mala, ta obična stvar,  
A kako živa, kako puna snage!  
Kad iz njeg teče novih riječi čar,  
Omamljuju me kao govor drage.  
Sva utjeha je u tom malom peru:  
Što pod njim niče, smije se i plače,  
I sja, i grije, i vraća mi vjeru.

O Hrvatska, o moja domovino,  
Ti moja bajko, ti moja davnino!  
Ti porobljeni, oteti mi kraju!  
Gle, jadni dezertar ti daje dar,  
Bogatiji no kraljevi ga daju,  
I sav je ljubav, pobuna i žar.

Ja, skoro prosjak, duh slobode širim,  
Pa ma i nemo na svom grobu svijeću,  
Ja neću, neću, neću da se smirim.  
Ko svježi vjetar u sparinu pirim,  
A kada umor svlada duše lijene,  
Na otpor trubim ja trubač sa Seine!

Šta mi je plaća? Mržnja gmizavaca  
Što svoje blato lijepe o moj glas.

Al ja pred licem roda stojim vedar.  
Za hljeb slobode prilažem svoj klas:  
Zar nije zlatan, i bogat, i jedar?

### **U krajiškom gradiću**

Kako je davno, kako davno  
Što ne obiđoh ovaj gradić!  
A tu sam se ko dječak igro  
I, nasmijan, vragolao ko mladić.

Ništa promijenilo se nije  
Na promenadi. Isti red  
Stabála na suncu se grije.  
Djevojke smiju se ko prije,

I ljubav im se čini čisti med.  
Zašumi lišće. Ja ga slušam.  
Podilazi me čudna sjeta.  
Ja jasno čujem gdje mi šapće.  
Da sve cvate i odcvjeta.

Ništa promijenilo se nije  
Na promenadi. Isti red  
Stabála na suncu se grije.  
Djevojke smiju se ko prije.

Ja hodam ispod kestenova sijed.

### **U ponoćnom restoranu**

U ponoćnome restoranu,  
Kad bješe u njem sama radost,  
Oh, najedanput, najedanput  
Pojavila se opet mladost.

Cigani su gudiili, gudili,  
Jesu l' je oni probudili?



Pogledi žena su bludili, bludili,  
Jesu l' je oni probudili?

Uživaj staru, divnu noć,  
Što ustade iz onog svijeta,  
Kad život bješe hrpa sna  
U srcu od osamnaest ljeta.

I lampe ko da gore jače,  
I duša sva u žudnji strepi,  
A violina plače, plače —  
I svi su ljudi opet lijepi.

### **U spomen Sergeju Jesenjinu**

Između ljudi što pjevaju život  
I grabe užitke iz noći i vina,  
Ima ih koji padajuć rastu,  
Padajuć rastu kao lavina.

Njihova duša gasne i gasne,  
Da sto puta jače u pjesmama sine,  
A njihov put je čist i bijel  
Kao snježni put lavine.

### **U suton**

U suton, kada prve zvijezde  
I prve gradske lampe sinu,  
Kad ljubavnik o dragoj sanja,  
A pijanica o svom vinu —

Ja tiho hodam pored kuća  
U kojima se svjetla pale;  
Sva zla, i nevolje, i sumnje  
Najednom budu posve male.  
I smiješim se u meki suton,  
Od zapaljenih zvijezda svečan,

I osjetim dubinu svega,  
I da je život vječan — vječan.

### **U svjetlosti**

Već očajan i lišen moći,  
Ja nisam očekivo spas.  
Tada u čemernoj samoći,  
Tvoj nježni začuo sam glas.  
I on je bio kao zov  
Na novi put, na život nov.  
I ti mi ruku svoju pruži,  
I ljubav nas u jedno združi.

Kako je duga bila noć  
U kojoj, draga, tebe snivah!  
Već mislio sam: nećeš doć.  
I rekoh: ona ti je živa  
u tvojoj želji, tvome snu,  
al odista je nema tu.  
Zemaljskim stazama ne kroči  
Ta, čije divne čekaš oči.

A gledaj: nebo sija plavlje  
Otkada ugledah tvoj lik.  
Ljepota, snaga, svjetlo, zdravlje  
Ugušiše u srcu krik.  
Očima tvojim obasjani  
Protiču sada moji dani.  
Raskošan, rujan, vedar, žut,  
Otvora jesen za nas put

Podimo zagrljeni , draga,  
O ovaj začarani svijet;  
U ljubavi je čudna snaga,  
Što korak pretvara u let.  
Od poljubaca, zagrljaja  
Sve oko nas je puno sjaja.  
Duboka sreća svuda zri,  
Jer sobom nosimo je mi.

## Utjeha

Slatko ko krv iz prerezanih žila  
Stihovi teku, život sobom noseći;  
Uđu u srca puni tajnih sila,  
Nadom ih tješec i suzama roseći.

Spasavam sebe. U stihove stavljam  
Sve svoje blago, da u njima zasja;  
Svu svoju svjetlost u stihove stavljam.  
Neka me jednoć klonula obasja.

Odmiču ljeta, i srce nam stari.  
Al ovaj zanos, pohranjen u zvuke,  
Sjat će u tmuni dolazećih dana,  
I žarit oči, dizati mi ruke.

## Vagonaši

Mi stanujemo u vagonu  
Što nije nikada na putu,  
U jednom kutu nam je krevet,  
A kuhinja u drugom kutu.

Tu svaki vagon dimnjak ima,  
Željezni, nahereni, tužni.  
U ovom kraju stareži i dima  
Najljepši dan poružni.

A naša ulica je duga,  
Duga,  
I čudno ima ime:  
Napuštena pruga.

Sve kuće brojeve imadu,  
Pa ima ga i naša, bože moj.  
Al nema tako velikog u gradu  
Ko naš bijeli željeznički broj.

I vrt imade naša kuća:

Ukraj pruge drač,  
Da igrajuć se u njem djeca  
Zaborave na glad i plač.

U nedjelju kad stane rad,  
Eh, onda bijeda pije, pije;  
Zapjeva neko hrapavim glasom,  
A neko ženu bije.

Alkohol ubija... znamo, o znamo,  
Znamo da alkohol škodi,  
No rakije, rakije, rakije amo,  
Jer utjehe nema u vodi.

Sada je ljeto... veliko, zlatno.  
Odoše bogataši iz grada  
Da traže odmora po svijetu,  
Al mi smo tu, mi roblje rada.

I naše oči dalje gasnu,  
I znoje se u radu dlanovi;  
Umjesto nas putovahu svijetom  
Naši stanovi.

Nedjelja. Tužno. Znamo, o znamo,  
Znamo da alkohol škodi,  
No rakije, rakije, rakije amo,  
Jer utjehe nema u vodi.

### **Večernja pjesma**

Na izvoru, u tiho veče,  
Sa vodom jedna riječ isteče  
Žuboreć isto kao voda.  
Tišina drugu riječ mi doda,  
A treću vrba ili zova.  
Poneku vjetar još mi dadne,  
A neka bogzna otkud padne,  
I govor mi je pun darova.

## **Večernji vidik**

Proljetno veče puno obećanja.  
Gle opet jednom osjećam se mlad.  
Pod silnin nebom, koje zvijezde sania,  
Raširio se rasvijetljeni grad.

Nešto duboko, ko pjesma starine,  
Pjevana altom u tišini mraka,  
Teče u moje srce iz nizine,  
Od nizova hrpa svjetiljaka.

Ko da mi šapću ta svjetla daleka:  
Ne kloni! Nešto radosno te čeka!  
U dublji zanos, ili ljubav novu -  
Kuda me zovu?

## **Verglaš**

U sivu vežu naše kuće  
U godini dva, tri put  
Dovede nekog starca put.

On, vrteći svoj vergl, budi  
Arije koje u njem spavaju,  
I koje ga - pod stare dane -  
Hrane.

I uvijek čuju isti ljudi  
Iste pjesme ko i lane.

Tek svake godine  
U veži  
Vergl ko da više reži.

## Vjetru

Znam ja što hoćeš, popodnevni vjetre!  
Ti rado bi s lica otpuhnô mi sjenu.  
Al ako je ona sa njime već srasla?  
Ne ide to, vjetre, u jednome trenu!

Ja sam već dugo vremena tužan.  
Na križu mračnih misli sam propet.  
Pusti me, vjetre! S lišćem se igraj!

Pa ipak, dragi, navrati se opet!

## Voćka poslije kiše

Gle malu voćku poslije kiše:  
Puna je kapi pa ih njiše.  
I bliješti suncem obasjana,  
Čudesna raskoš njenih grana.

Al nek se sunce malko skrije,  
Nestane sve te čarolije.  
Ona je opet kao prvo,  
Obično, jedno, malo drvo.

## Vraćanje

Katkad u vrevi ljudi posve stranih  
Neko te lice sjeti mrtva druga.  
Nestanak njegov ponovo ti rani  
Zbunjeno srce, i svlada te tuga.

U žamorenju začuješ mu glas  
I ti ga vidiš. Izašav iz mraka  
U tebi živi. Ali samo čas:  
Desetak, dvadesetak koraka.

Prošlost se javi slatko kao flauta  
U zimskoj noći. Ti mu gledaš kretnje,

Smijeh, govor čuješ davne neke šetnje.

No kad te naglo truba nekog auta  
Trgne, odjednom nestane mu lika:  
Oko tebe su lica prolaznika.

### **Zaboravljena riječ**

Iz dragih usta neka riječ,  
Što godinama mirno spava  
U crnoj sjeni zaborava,  
Odjednom u tebi se prene  
I sine sjajem uspomene.

Probudiv se u svojoj noći,  
Trenutak sja ti u samoći;  
No drugi časak već je zбриše,  
I ne vrati se nikad više.

### **Zapis o vršnjacima**

Sve češće u okviru crnom  
Imena čitam ja vršnjakā  
Što skrenuše u tajne mraka.

Naš naraštaj u zèmlju ide.  
Na zemlji se je malko vrzo,  
A sada u nju ide brzo.

Sve manje zanosā i želja  
U sebi ćutim. Zato pamtim  
Sve više mrtvih prijatelja.

I njima lica, kretnje, riječi  
U meni počesto se bude.  
Ja žive gledam mrtve ljude.

Smrt radosti polako truје.

I tamnu pjesmu prolaznosti  
Sve glasnije mi uho čuje.

### **Zapis o zimi**

To nije zima i tu nema zime:  
U gradu osta od nje samo ime.

Ona je tamo gdje zavija vuk,  
Gdje snijeg je visok i jedva se hoda.  
Na silnoj ravni gdje je svečan muk  
Beskrajnih polja i zamrzlih voda.

### **Želje**

Sve se želje naglo u dušu povuku  
Kada vide hladnu, neumitnu zbilju;  
Povrate se natrag, ne stigavši cilju,  
I žive u muku.

Samo kadšto koja u oku se javi,  
Kao lijepa žena, što na tiho okno  
Jedne tamne noći u noć pogleda.

### **Željeznicom**

Telegrafski stup, telegrafski stup,  
I smrznuto polje,  
I pogled zasićen i tup  
I život bez volje.

Mijenjaju se krajevi i postaje,  
Ali tuga, tuga ostaje.  
Nosim je od stanice do stanice,  
Nosim je od granice do granice.

Osjećam da sam ko kotač vagona,



Koji Sila vazda u daljinu nosi  
I pokreće,  
Ali on se vječno oko svoje osi  
Okreće, okreće,

## **Zidari**

Onoga dana dogradismo krov,  
Visok i pristao.  
Pala je kiša i polila krov  
On je blistao.

Oprasmo ruke. Sjedosmo ručat,  
A pri objedu  
Pogledasmo često na blistavi krov -  
Na našu pobjedu.